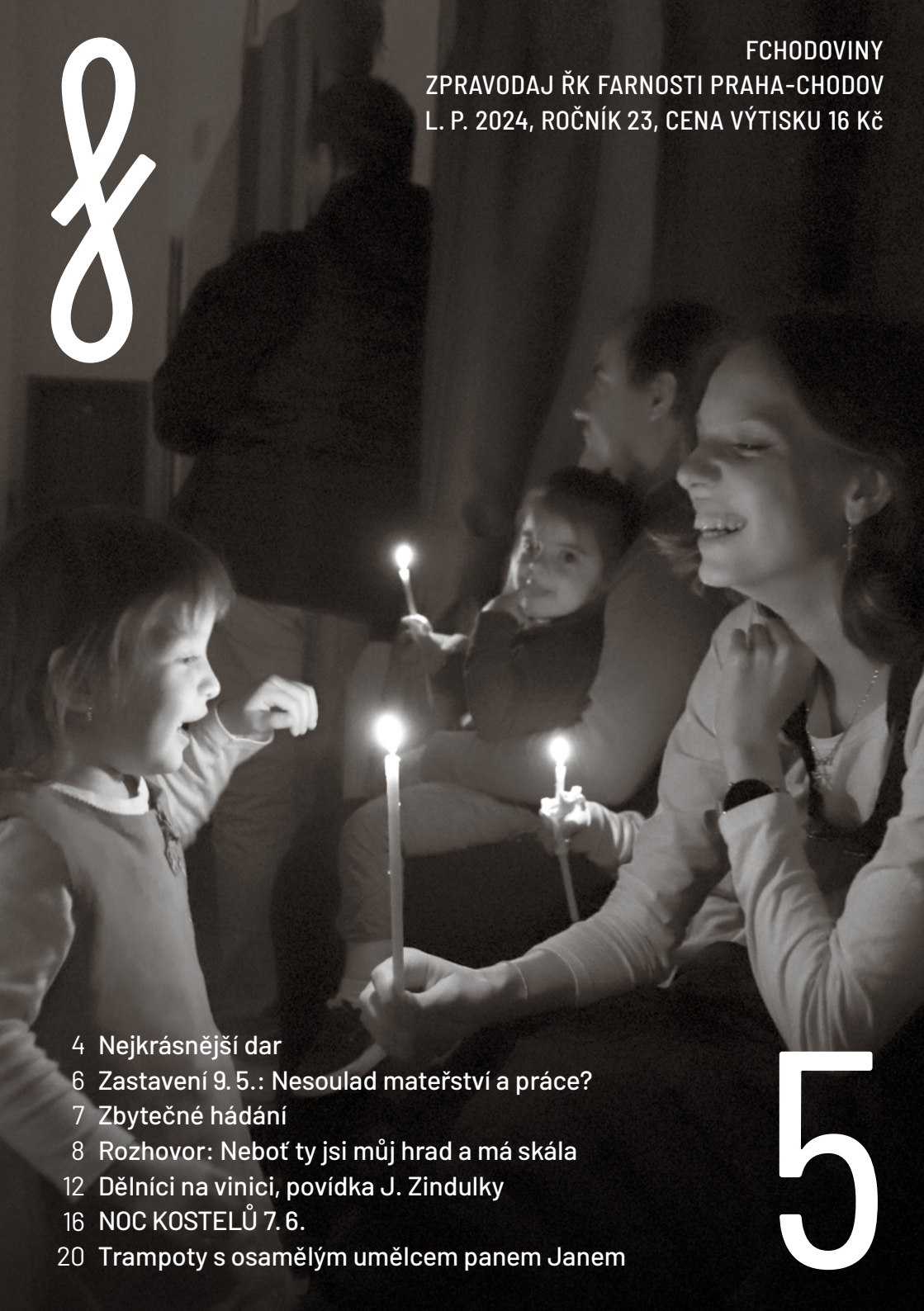

- 4 Nejkrásnější dar
- 6 Zastavení 9. 5.: Nesoulad mateřství a práce?
- 7 Zbytečné hádání
- 8 Rozhovor: Neboť ty jsi můj hrad a má skála
- 12 Dělníci na vinici, povídka J. Zindulky
- 16 NOC KOSTELŮ 7. 6.
- 20 Trampoty s osamělým umělcem panem Janem

TICHÁ PŘÍTOMNOST MARIINA

V Mariině chvalozpěvu Magnificat, při setkání s Alžbětou, zaznívají slova: *Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení* (Lk 1,48).

A ono se to opravdu naplňuje. Úcta k Matce Boží není až invencí středověku nebo baroka, ale sahá už k samotným počátkům církve. A vyvíjela se různým způsobem – zdravým, i méně zdravým. Dnes máme s Pannou Marií zvlášť spojený měsíc květen.

Mezi krásnými mariánskými texty, modlitbami, písněmi a litaniami, které známe, čas od času zasrká i nějaký ten ne úplně šťastný verš. Třeba, že *hlas matky i hněv Syna zdolá*. Nebo: *materšskou nám lásku zjev, odvrát od nás Boží hněv*. To může působit tak, jako by Maria byla milosrdnější než Bůh. Jako by musela zachraňovat situaci a urovnávat to za nás před rozzlobeným Bohem. Jako by doplňovala nedostatek Boží moci či dobroty. Když nepomůže Bůh, pomůže Maria. Tak to přece není!

Vraťme se k chvalozpěvu Magnificat, kde Maria říká: *Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení*. V tomto jejím výroku není ani kapka sebeštědnosti. Maria totiž hned vysvětluje: *Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný, jeho jméno je svaté* (Lk 1,48–49). Všechno v Mariině životě je zaměřeno k Bohu, který je mocný a jehož jméno je svaté. Bůh je zdrojem všeho dobra a všechna Mariina dobrota pochází právě od Něho. Maria

je milosrdná proto, že je milosrdný Bůh, a ona je s Ním v jednotě.

Když mluvíme o mariánské úctě, můžeme ji chápat dvojím způsobem. Je to jednak úcta naměřovaná k Marii a jednak úcta k Bohu podle Mariina vzoru. Úcta k Marii má v životě křesťana jisté své místo. Tedy pokud je zdravá a nestane se nám, že si hezkou soškou necháme zastínit pohled na Boha. Úcta k Marii by ale sama o sobě neměla velký význam, pokud bychom zároveň nechtěli být jako Maria. Pokud bychom nebyli, nebo aspoň netoužili být jako ona zaměřeni k Bohu, který je mocný a jehož jméno je svaté. Naše mariánská úcta je pravdivá tehdy, když Bohu dovolíme, aby v našem životě působil a konal veliké věci, jako v životě Marie.

Mariina poslední slova, která máme zachycena v Písmu, to vše podtrhují: Udělejte všechno, co vám řekne – myšleno Ježíš (Jan 2,5). I když Maria v Písmu dál nemluví, je stále tiše přítomná tam, kde se rodí církev. Je pod Ježíšovým křížem i o Letnicích spolu s učedníky. A věřím, že je stejně tak tiše přítomná i na Jižním Městě, aby nás provázela na cestě k Bohu. Skrze pokornou Boží služebnici Marii k nám září Boží dobrota a láska zcela originálním způsobem.

Přeji vám všem, ať prožijete měsíc květen a celý život v její tiché přítomnosti, která ukazuje na Krista.

P. Dominik

↓ Velikonoce v naší farnosti

↓ ↑ Velikonoce v naší farnosti

↓ Koncert souboru ARCHÍ

NEJKRÁSNEJŠÍ DAR

Všichni víme, jak je krásné až úžasné, když se probouzí příroda k novému životu. Když přichází na svět nový život, když se narodí nový člověk...

Dítě přichází na tento svět jako originál, nepopsaný originál, s určitými osobními předpoklady. Každé dítě, každý nový život zůstává pro své rodiče určitým tajemstvím a život sám o sobě je velký zázrak, který přesahuje naše chápání. Možná si klademe důležitou otázku: Co bude z tohoto dítěte? Možná, že už naše dítě chodí do školy, prožívá dospívání nebo je již dospělým člověkem. Stále je to ovšem naše dítě. Stejně je to u Boha, stále jsme děti Boží, které Bůh nesmírně miluje. Každý z rodičů touží, aby jejich dítě bylo úspěšné, aby se dobře uplatnilo v životě, aby si vybralo dobrého partnera, dobré zaměstnání, neztratilo víru v Boha.

Jak je někdy nepochopitelné, jak se negativně chovají některé děti vůči svému otci, vůči své mamince. Jak často některým dětem chybí ve slovníku vlídné slovo, milý úsměv, pochvala, poděkování, jak málo by stačilo, aby tatínek s maminkou měli radost, že je syn, dcera mají rádi.

Samozřejmě, že existuje mnoho mladých lidí, mnoho dětí, které si váží svých rodičů a pro své rodiče dělají mnoho prospěšného, své rodiče milují. Výchova je nesmírně důležitá a prospěšná pro harmonický rozvoj mladé generace. S dětmi je potřebné stále komunikovat, učit je od malička, aby uměly pozdravit, poprosit, poděkovat. Zvládat své chování na veřejnosti, uvědomit si, že repre-

zentují své rodiče, svou rodinu. Ale také, aby dítě, mladý člověk byl vděčný za své schopnosti, za svůj talent, který dostal od Boha. Všechno je dar od Boha, ale také určitá zásluha rodičů a ostatních lidí, kteří ovlivňují výchovu; ať je to škola, výuka náboženství, sport a podobné aktivity. Výchova je vždy náročná, aby měla dobré plody, musíme se jí stále s trpělivostí věnovat, pečovat o ni. Tak jako o květiny, přírodu na své zahrádce. Děti, mladí lidé jsou jako voda v řece, potřebují mít pevné břehy, aby tok vody nevedl k rozvodnění. Mladí lidé by měli vědět, kam jejich řeka teče, kam směřují, kam jdou. Proč jsou tady na světě, jaké poslání mají před sebou. A to je určitě povede k tomu, aby se vyhnuli strachu, nejistotě o své budoucnosti, aby ten jejich život měl smysl a cíl.

My dospělí máme užitečný úkol: modlit se za své děti, za mládež, ale také nezapomínat modlit se s dětmi, s celou rodinou společně, vytvářet tak krásné vzájemné vztahy, hezké prostředí svého domova.

A Ježíš nám všem říká: „Proste, a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno (Mt 7,7-8). „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží (MK 10,14). „Ježíš čeká na každé dítě, i na to vaše, Ježíš miluje děti, dokonce je objímá, vkládá na ně ruce a žehná jim (MK 10,16). A Ježíš také miluje svou maminku, všechny maminky světa. On nás miluje v každém momentu našeho života. Miluje každého člověka.

Nádherně to vyjádřil z Kalvárie, z kříže absolutní lásky.

U Ježíšova kříže stály jeho matka, sestra jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě (Jan, 19,25–27).

Ježíš měl starost o svou maminku, aby nezůstala opuštěná, na všechno sama. I to je výzva pro nás, abychom nenechali své rodiče, prarodiče opuštěné, abychom jim projevovali vděčnost a lásku. Nádherně to všechno vyjadřují verše francouzského básníka Michela Quoista, které citlivě přeložil Václav Renč. A které nám mohou připomenout, že v tomto měsíci slavíme svátek matek, ale také maminku Ježíše Krista:

„To nejkrásnější, co jsem vymyslel“, praví Ježíš, „je má matka. Chyběla mi maminka, a tak jsem si stvořil. Stvořil jsem si matku dřív, než ona utvořila mne. Bylo to tak jistější. Nyní jsem opravdu člověk jako všichni lidé. Nemám vám co závidět, neboť já mám maminku. Skutečnou. To mi chybělo. Má matka se jmenuje Maria. Její duše je čistá a plná milosti. V jejím těle sídlí takový jas, že na zemi jsem se na ni nemohl vynadávat, doposlouchat se

ji, doobdivovat. Krásná je má matka. Tak krásná, že i když jsem opustil nádheru nebes, u ní jsem se cítil dobře, u ní jsem byl doma.

Vím – vždyť jsem Boží syn – co je to obnáší být nesen anděly, ale mamčině náručí se to nevyrovná, věřte mi. Od chvíle, co jsem znovu vystoupil k Otci, chyběla mi. A já jsem chyběl ji. Proto přišla za mnou. S celou svou duší. S celým svým tělem. Nemohl jsem jinak. Muselo to tak být. Bylo to tak správné. Prsty, které se dotýkaly syna Božího, nemohly znehybnět. Oči, které hleděly na syna Božího, nemohly oslepnout. Rty, které mě líbaly, nemohly se rozpadnout.

A mimoto, udělal jsem to i pro vás, lidi, své bratry. Abyste měli také maminku v nebesích. Skutečnou. S tělem i duší. Mou maminku. Ona je se mnou od okamžiku své smrti. Využívejte toho, v nebesích máte matku, která vás miluje zplna srdce. Mělo by vás napadnout, že já své mamince nemohu nic odmítnout. Je to má maminka. S tělem i duší. Jeden s druhým jsme navěky spolu. Matka a Syn. Navěky: matka a Syn.

Blahopřeji všem maminkám. A děkuji i těm maminkám, které už odešly na věčnost, za život, za lásku.

Váš jáhen Pavel Urban

Přijď, Duchu svatý, se svou radostí

Milý čtenáři Fchodovin, jsi radostný?

Kdo z nás by nechtěl být radostný?

Důvody k radosti jsou různé, ale já mám na mysli radost od Hospodina, tu, která má být naší silou. Nehemiáš 8,10: „Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.“

Papež František o radosti řekl: „**Bez Ducha svatého nelze mít pravou radost.**“ Určitě jsme ve svém životě mnohokrát zažili radost. Ale mnohdy se nám stalo, že to sice byla radost, ale ukázalo se, že to není radost hluboká. Že byla založena na něčem, co když pominulo, pominula i radost. Dnes již víme, že máme usilovat o radost od Hospodina – Ducha svatého. 19. května budeme účastni

slavnosti Seslání Ducha svatého. V listu Galatským 5:22 čteme: „Ovocem Ducha je pak láska, **radost**, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a zdrženlivost. Tomu se žádný zákon nevyrovná.“ Ano, je tam i zmíněná radost.

Nebojme se zvláště při této slavnosti otevřít svá srdce a volat: „Přijď, Duchu svatý! Jsem prázdný, potřebuji tebe, naplň mě svou přítomností. Ty jsi radost sama. Chci, abys byl v mém srdci stále přítomný. Netoužím po povrchní radosti, ale po radosti, která není závislá na okolnostech. Která trvá, i když jistoty kolem mě se hroutí.“ Tuto touhu můžeme Bohu vyznávat každý den.

Katka

(NE)SOULAD MATEŘSTVÍ A PRÁCE?

Zastavení u Matky Terezy 9. 5. od 19.00

Zastavení u Matky Terezy na téma (Ne)soulad mateřství a práce se koná 9. května v 19 hodin v KCMT.

Pozvání tentokrát přijaly dvě inspirativní maminky. Tou první je naše farnice Monika Musilová, která s manželem vychovává sedm dětí a rodině se věnuje od začátku na plný úvazek. Druhou je úspěšná jaderná fyzička Veronika Olšovcová, která svou kariéru budovala se třemi malými dětmi.

Jak se liší běžný den „stoprocentní matky“ a té, která musí dělat kompromisy a hledat různou výpomoc? V čem spatřují tyto ženy výhody a nevýhody na své cestě rodičovstvím? A měnily by v něčem? To a mnoho dalšího se dozvíte v debatě v KCMT.

Jak jste se rozhodly pro vaši současnou kariéru – citily jste vždy, že chcete jít touto cestou, nebo to přišlo nějak „samo“?

Veronika Olšovcová: Spíše to tak nějak vyplynulo, nikdy jsem neměla jasnou představu o tom, co bych chtěla/měla dělat.

Monika Musilová: Neřekla bych – „rozhodla se pro kariéru“. Spíš – přijala Hospodinovu výzvu. Cítila jsem Boží volání a řekla OK. Ano, vždy jsem chtěla velkou rodinu, už jako malá. Ale postupně, jak se rodily děti, se to hodně proměnilo. Ale cítila jsem, že to máme s manželem nechat na Bohu. A my řekli – ano.

V čem vidíte hlavní přednost vašeho životního stylu?

VO: To je těžká otázka. Někdy mám pocit, že má jen nevýhody :). Snažím se skloubit svá různá obdarování, protože věřím, že jsem je dostala k tomu, abych je využívala.

To, že se musím postarat o děti, byla dlouho funkční ochrana, abych nepropadla workoholismu. A naopak – zkušenosti z domácnosti/života s dětmi jsou výhodou v práci.

MM: Přednost je pokoj v srdci – když víte, že děláte to, co máte, a že jste tam, kde máte být.

Měly jste v tom vždy plnou podporu manžela, resp. širší rodiny, přátel, příp. u Veroniky také zaměstnavatele? Nebo to bylo složitější? V čem?

VO: Bez podpory a porozumění manžela by to vůbec nešlo.

Podpora byla ale i ze strany zaměstnavatele. Po rodičovské dovolené jsem nastupovala na úvazek 0,4 (jeden den na místě, jeden den home office – což před 13 lety nebylo vůbec běžné) a postupně jsem ho pak navyšovala.

MM: Manželova podpora byla vždy stoprocentní. U ostatních lidí v okolí s našimi přibývajícími dětmi moc ne. Spíš naopak.

Rozhovor připravila
Tereza Zavadilová

Sváteční krátké počtení: **Zbytečné hádání**

Je to zlé, když se dva manželé navzájem nudí; daleko horší je však, když jeden z nich druhého obtěžuje.
(Marie von Ebner-Eschenbach)

Také bývá pohoda všedních i svátečních dnů u vás doma zbytečně narušována rozmiškami? Nabízím vám inspiraci pro „zkvalitnění“ domácích hádek.

Vzali se před čtyřiceti lety – úředník Jack Smith s jedním mladým děvčetem. K první hádce došlo při svatbě. Když měli podepsat protokol, sáhl Jack jako první po nabídnutém peru, a ona se domnívala, že první se má podepsat žena. Když přišli domů, pohádali se podruhé, totiž o to, kdo ten spor začal. Jak hádka vrcholila, zvolala novomanželka: „Ty vždycky začínáš – s tebou si užiju!“ Manžela to mrzelo, ale spolkl to a usmál se: „Dobrá, dnes už se nebudeme hádat. Založíme si sešit, budeme si zapisovat každou hádku a spolu s ní její příčinu.“

A tak to nakonec také udělali. Pohádali se, někdy dokonce tekly slzy a padla i tvrdá slova, ale koneckonců se měli rádi, tak se vždy usmířili a udělali zápis o ukončeném sporu. Vydrželi to celých čtyřicet let a za tu dobu jim žádná hádka nedokázala zbourat manželské štěstí. Po těch letech se v jedněch chicagských novinách objevil

podivuhodný registr manželských hádek: Za čtyřicet let se pohádali 6110krát. A kvůli čemu? 1879× proto, že jídlo nebylo včas hotové – nebylo chutné; 1430× proto, že ona chtěla peníze, neboť jim chyběly v domácím rozpočtu; 687× proto, že ona příliš rozmazlovala dítě; 564× proto, že byl škodolibý; 499× proto, že jeden nebo druhý zapomněl večer zhasnout světlo; 300× proto, že on přišel pozdě domů; 84× proto, že příliš kouřil; 51× proto, že ona se začala bezdůvodně hádat; 50× se pohádali kvůli příbuzným atd...

Tato statistika není jen kuriózní, ale ukazuje, jak to vypadá v nejednom šťastném manželství: tahaňice pro nic za nic. Oba dělali chyby, ale zůstali spolu, protože si dokázali odpustit a začít znovu.

Všem snoubencům si tak dovoluji udělit jednu radu: Není umění sebrat se a odejít, ale sebrat se a zůstat! Usmíření je něco, s čím asi člověk původně nepočítal, co ale nakonec zůstane jeho jedinou oporou: když chceš získat znovu klid a mír, a vlastně i fyzické zdraví. Pokud jste se dnes ráno doma stačili pohádat, zapište si to a začněte znovu!

Autor Prokop Siostrzonek
Vybral Ch. Tvrzník

Oddíl Sněhová vločka: **Na petřínské křížové cestě**

Dne 27. 3. jsme se vydaly na střediskovou křížovou cestu, která se konala na Petříně. S ostatními oddíly jsme se sešli u prvního zastavení.

Rozdělili jsme si mezi sebou hudební nástroje, nachystali svíčky a vyrazili jsme. Postupně jsme obcházelí zastavení, plnili různé úkoly a zpívali. Tématem byla svoboda.

Dokonce nám vyšlo moc hezké počasí, což celou akci velmi zpříjemnilo.

Šťovík

NEBOŤ TY JSI MŮJ HRAD A MÁ SKÁLA

Rozhovor s Vlastou a Karlem Kvášovými

Milí čtenáři, dnes vám předkládáme rozhovor s manžely Vlastou a Karlem Kvášovými. Ráda se s nimi léta setkávám a zdravím na páteční mši svatě, a tak není divu, že jsem je zatoužila více poznat. Vždy z nich vyzařovala láska, pokoj a tichá radost. Když se začtete do následujících řádků, snadno pochopíte, proč tomu tak je.

Kdy a kde jste se narodil a kde jste vyrůstal?

Karel: Narodil jsem se v Praze v roce 1947 v porodnici na Štvanici, do mých dvou let jsme žili na Vinohradech a pak jsme se přestěhovali do Vršovic do ulice Ruská. Mám o rok mladšího bratra Pavla a o 14 let mladší sestru Jaroslavu. Základní školu jsem vychodil v Heroldových sadech, po ní jsem se vyučil jako univerzální soustružník kovů v Tesla Hloubětín. Maturitu jsem si dodělal na SVŠ (Střední vzdělávací škola) v Nitře, kde jsem rok bydlel na internátě. V roce 1966 jsem narukoval a absolvoval základní vojenskou službu.

Kam jste narukoval?

Půl roku jsem byl v přijímači v Dukle Nitra, protože jsem se věnoval atletice. Tou dobou jsem za ně i závodil. Potom jsem přešel do Kroměříže, tam jsem byl asi dva měsíce a pak mě poslali do PŠ (poddůstojnická škola) do Jaroměře. Poté jsem se vrátil do Kroměříže jako chemický instruktor, přednášel záložákům, měl cvičení a také na sta-

rosti chemickou dílnu. Do dílny ale chodíval jistý kapitán, který ode mne a mého kolegy vyžadoval nalít do přineseného hrnečku čistý líh. Po nějaké době jsem mu odmítl nalévat, a tak jsem byl na poslední půlrok (od ledna 1968) přeřazen do vojenského prostoru Libavá, posádka Příkladovice.

Tam jsem byl u „raketáků“ jako chemický instruktor. Z kasáren se vyjíždělo v noci, aby nebylo vidět ty rakety. Předtím jelo auto, které zahánělo lidi do baráku, protože se nesmělo vědět, že tam jsou rakety. Do civilu jsem měl být propuštěn v létě 1968. Ale kvůli událostem 21. srpna a po něm nás domů hned nemohli pustit. Služba nám byla prodloužena o dva měsíce. Odešel jsem jako četař. Tehdy nás pouštěli po malém množství, byli jsme totiž na posádce obklíčení „Rusákama“, proto nás tajně vozili pod prádlem, abychom nebyli vidět. Kolem nás bylo tak 50 tanků – velkánské ležení. Přivezli si i maringotky pro důstojníky. Vojáci měli stany. Ti tam pořád cvičili. Později se základna zrušila a byli tam jen oni.

Co jste dělal po vojně?

Od Nového roku 1969 jsem pracoval v ČKD Lokomotivka v Libni (dnes O₂ aréna). Tam jsem pracoval až do doby, než to zrušili. Nejdříve jako kontrolor, od roku 1971 jsem pracoval na tři směny v Měřicí laboratoři ozubení. Tři směny znamenalo: týden ranní, týden noční a týden odpolední. Při tom jsem

dva roky ještě studoval pomaturitní studium v Ma-lešicích na SPŠ – řízení jakostí. Po revoluci ČKD převzal Siemens a naše středisko montáž převodovek přešlo na Zličín. Pak jsme dostali výpověď a měsíc jsem byl na „pracáku“. V roce 2000 jsem šel dělat do baziliky Petra a Pavla na Vyšehradě kostelníka. Tam jsem byl dva roky a přišli ze Siemensu, že začínají dělat nové převodovky, a chtěli abych je to naučil. Jezdil jsem i do Hronova. Pak zase přišli z Vyšehradu, jestli bych se vrátil. Mezi tím jsem ale zjistil, že mě v Siemensu využívají a že budou stejně propouštět, tak jsem v roce 2004 nastoupil zpět na Vyšehrad, tentokrát jako správce budov. Tam jsem se staral o sekání zahrad, úklid sněhu a údržbu budov. Byl jsem zde do roku 2009, kdy jsem v červenci odešel do důchodu.

1957, Karel (vlevo) s rodiči a bratrem ve Vys. Tatrách

Kde všude kromě baziliky jste kostelníčil?

Od roku 1970 jsem se začal zaučovat v kostele sv. Václava ve Vršovcích. Potom jsme se střídali dva. To se dalo dělat při tom třisměnném provozu. Když jsem měl odpolední, šla kostelníčit žena a její maminka hlídala děti. Mše byly denně v 18 hodin a v neděli v 7, v 8.30 a v 10, po té poslední jsem ještě nosil svaté přijímání nemocným a pak přišel domů na oběd. Na večerní od 18 hodin kostelníčila žena Vlasta, aby mohla, když byly děti malé, také ona na mši. V roce 1986 jsme se přestěhovali z Vršovíc na

Jižní Město a ještě rok jsem tam dojížděl kostelníčit. V roce 1998 jsem ještě rok pomáhal s kostelníčením P. Rollandovi, který byl do Vršovíc ustanoven jako administrátor a neměl k sobě žádného kostelníka.

V naší farnosti jsem občas chodil ministrovat ve středu ke sv. Františkovi. Když jsem zjistil, že se P. Michal Bator sám stará o zahradu kolem fary, nabídl jsem se mu a 11 let jsem ji sekal a pomáhal se o ni starat. V současné době občas ministruji v neděli ráno od 8 hodin na ranní. Od roku 1985 jsem získal povolení podávat svaté přijímání, pak jsem si udělal dvousemestrální kurz pomocníka v duchovní správě a jedenosemestrový kurz pro konání bohoslužby slova.

1953, Vlasta s rodiči a oběma sestrami

Obracím se na paní Vlastu. Kdy a kde jste se narodila a vyrůstala?

Narodila jsem se v roce 1949 v Pravoníně u Vlašimi. Jsem druhá ze tří sester. Starší sestra Marie se narodila v roce 1947, mladší Ludmila se narodila v roce 1951. Bydleli jsme s maminkou u babičky a dědy ještě s rodinou tety. Tatínek pracoval v Praze, kde také bydlel v podnájmu v Nuslích přímo na parkem Jezerka a každou sobotu večer za námi přijel a v neděli zase odpoledne odjel zpět do Prahy. V roce 1952 jsme se k němu do podnájmu nastěhovali, tam jsme bydleli 7 let. V roce 1959 jsme z této garsonky odešli díky výměně do Vršovíc. Od první do čtvrté třídy

jsem chodila do školy v Nuslích, pak ve Vršovicích do Kodaňské. V roce 1964 jsem vyšla ze základní školy a studovala na SEŠ Vinohradská. V roce 1968 jsem maturovala a nastoupila do Pragokonzertu do pracovního poměru jako účetní, sídlil v Nosticově paláci na Malé Straně.

20. 2. 1971, svatební den

Kde jste se seznámili s manželem?

Díky Pražskému jaru v roce 1968 vzniklo „spolčo“ kolem P. Hájka ve Vršovicích, kam jsme se sestrami začaly chodit. V roce 1969 do tohoto společenství přišel i Karel. Více jsme se seznámili na „čundru“ v létě v jižních Čechách u Ražic. Ale spolu jsme začali chodit na podzim.

Jaké akce jste se společem podnikali?

Například jsme jezdili do Hrobu v Krušných horách. Různě jsme opravovali kostely, fary, kaple. Mezi námi byl kamarád Janoušek, ten byl hodně nadšený a vymýšlel, kam budeme jezdit. Nebo jsme pomáhali starým lidem s nákupem tady po Praze.

Kdy jste měli svatbu?

Brali jsme se 20. února 1971 ve vršovickém kostele. Bydleli jsme u rodičů Vlasty, kdy tam ještě bydlela mladší sestra. Starší sestra Marie už byla v klášteře na Velehradě. V roce 1972 se narodila dcera Liduška, která byla kvůli špatně vedenému porodu postižená. Zemřela v roce 2009.

V roce 1974 se narodil Pavel, pak v roce 1977 předčasně Jiříček, už ale mrtvý. V roce 1984 se narodila v Podolí předčasně Bětko. Šest týdnů jsem ji vozila mateřské mléko. Přivezli jsme si ji domů v době, kdy se měla narodit.

V roce 1991 se narodily opět předčasně dvě holčičky Maruška a Lucinka. Měly 90 dkg, ale zemřely. Před narozením Bětky, jsem nastoupila v roce 1979 do účtárny ve spořitelně ve Vršovicích, tam jsem byla pět let, pak po narození Bětky jsem s ní byla 3,5 roku doma, a pak jsem se vrátila do spořitelny, do účtárny na Žižkově. Tam jsem byla po různých slučováním do důchodu. V lednu 2006 jsem nastoupila do důchodu. Vždy jsem měla bezvadnou partu a do dneška se každý měsíc scházíme.

1971, svatební obřad v kostele sv. Václava

Jak to bylo s bydlením?

Skoro 4 roky jsme bydleli u rodičů Vlasty. Pak v prosinci 1973 jsme se stěhovali na faru ve Vršovicích, tam byla velká místnost, kterou jsme si museli upravit. Například neměla plynovou přípojku, takže koupat jsme se chodili k rodičům. Poté jsme díky přimluvě Karlova otce získali byt v ulici Ruská, který jsme svépomocí předělávali z kadeřnictví. Tam jsme byli 9 let. V roce 1986 jsme díky jedné hodné paní dostali přidělený družstevní byt na sídlišti Jižní Město II. ještě v době, kdy se stavělo.

1997, La Salette

Je vidět, že váš život nebyl procházka růžovým sadem, ale člověk by to na vás nepoznal. Jak se vyvíjel váš vztah k Bohu?

K.: Do kostela jsem chodil s rodiči a sourozenci od malička. Nejdříve k Nejsvětějšímu srdci Páně. Pak do Vršovic. V pubertě jsme s bratrem Pavlem jezdili na Jungmannovo náměstí k Panně Marii Sněžné, protože jsme nechtěli být s rodiči a malou sestrou. Měl jsme štěstí, že jsem se pohyboval v prostředí, které bylo Bohu přátelské, a tak jsem víru neztratil, ale naopak byla součástí mého života čím dál tím více. Můj děda z mamčininy strany vodil poutě na Svatou Horu nebo Vamberk.

V.: Vyrůstala jsem v tradiční katolické rodině. Tatínek byl odchovaný jezuity a rád chodil na mše ke sv. Ignáci. Když nás potkalo neštěstí s dětmi, víra nás držela. I teď žijeme nadějí na setkání s nimi. Hodně mě nese myšlenka z knihy S písní kolem světa od Marie von Trapp: „Když Pán Bůh zavře dveře, jinde otevře okno.“ Na motivy byl natočen film Za zvuků hudby, který milujeme.

Kde vnímáte to otevřené okno?

Naplně se věnujeme našim pěti vnoučatům. Když je potřeba, vyzvedáváme je, a když jsou nemocní, hlídáme. Vodíme je na náboženství do KCMT, bere-me je na výlety, trávíme s nimi dovolené. Většinou týden v Krkonoších, nebo na Velehradě.

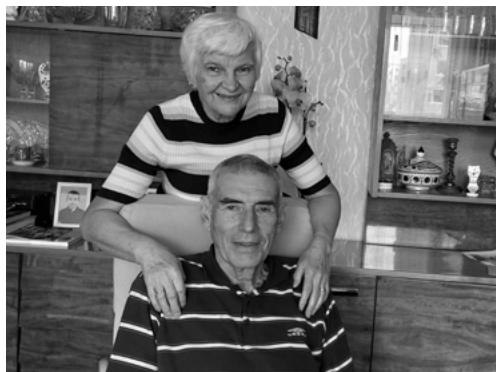
A i vy máte rádi poutě?

V.: Už spoustu let nás moje sestra Marie bere k poutím, které pořádají s jejím klášteřem. Například na pouť Po stopách věrozvěstů. Jeli jsme do Maďarska nebo na Ochridské jezero v bývalé Jugoslávii. Nebo jsme byli ve Švýcarsku Einsiedeln, v Lurdech, v Saletě, v Lucembursku, v Normandii a přitom jsme navštívili poutní místa, například Tazizé. V Belgii u hrobu P. Damiána de Veuster. V San Giovanni Rotondo u hrobu P. Pia a i v jeho rodišti Pietrelcině. V Římě asi třikrát, v Assisi, ve Florencii. Nádherné místo je Orvieto. V Loretu, Monte Casino. V Polsku jsme byli v Čenstochové. To nás vždycky nabíjí na ten další rok. Rádi bychom se podívali do Krakova.

Co na závěr?

K.: Rád se vracím k žalmu 30 v překladu Václava Renče. Např. „Neboť ty jsi můj hrad a má skála, veď a provázej mě pro své jméno. Zachraň mě ze sítí nastražených, vždyť ty jsi mé útočiště... Svěho ducha ti do rukou dávám, spasiš mě, Pane, Bože věrný.“

V.: Mám moc ráda jeho text písně Tichá noc.

Milí Kvášovi, moc děkuji za společně strávený čas a možnost alespoň trošku nahlédnout do vašeho života. Děkuji, že vnímáme, jak u Boha nacházíte pokoj, radost a přijetí, a že při setkání s vámi i my můžeme toto vše od vás přijímat.

Katka

DĚLNÍCI NA VINICI

Matouš 20.1–16

Chanan se probudil, otevřel jedno oko, ale hned ho zase zavřel. Kolik je asi hodin? Šest? Půl sedmý? Měl by vstát a jít do tržnice poohlédnout se po nějaké práci, ale když ta postel je tak příjemná.

Eldad se rozhlížel po tržnici. Byl spokojený, přišel první, bude si moci vybírat, nemusí přece vzít hned první práci, kterou mu někdo nabídne. Kdyby tak byla třeba práce na vinici, to je na vzduchu a při troše šikovnosti se dá i slušně vydělat.

„Ale pod jeden denár za den nejdu,“ řekl si polohlasem, jen tak pro sebe.

„Tak to se můžeme hned dohodnout, Eldade,“ ozval se za ním mužský hlas, až se Eldad lekl. Jak to, že nikoho neslyšel přicházet? Jak to, že ten muž zná jeho jméno?

„Pokud ti ovšem nevadí práce na vinici.“

Eldad byl zmatený. Myslel, jak bude vybírat, dělat důležitýho, licitovat o mzdě, a tady mu tento muž nabízí přesně to, co si představoval. Že by z toho zkusil vyrazit ještě něco víc? Ale když se rozhlédl po tržnici, viděl, že se začíná rychle plnit. Ještě by mu tu práci mohl někdo vyfouknout. Je potřeba se rozhodnout rychle. Ale než stačil něco říct, muž ho předešel. Očividně spěchal, asi těch dělníků potřeboval hodně.

„Pokud bereš, támhle u brány je můj správce, řekne ti, co a jak.“ Pán vinice se pohledem rozloučil a pokračoval dál.

Chanan rozmrzele vstal, protože se mu již nepodařilo usnout. Ale než půjde na tržiště, musí se dobře nasnídat, přece nebude pracovat hladový. Však ona práce neuteče.

Asaf se ospale loudal k tržnici. Asi to včera s tou oslavou trochu přehnal. Nejraději by zůstal doma, ale Ashira, jeho žena, ho vyhnala z postele. Prý, když chce utrácet s kamarádama, tak si na to taky musí vydělat. Sice už je devět hodin, ale snad ještě nějakou práci sežene. I když to asi nebude nic extrovního.

Poblíž studny uviděl dobře oblečeného muže, jak se baví s jinými muži a kamsi je posílá. Že by nabízel práci? No, za pokus to stojí.

Ještě ani nestačil muže oslovit, když ten se k němu otočil: „To jsem rád, Asafe, že tě tu vidím. Potřebuji dělníky na sklizeň hroznů. Nabízím jeden denár za celý den.“

„Odkud znáš moje jméno?“ podivil se Asaf. Ale zeptal se spíš proto, aby měl čas na rozmyšlenou – Je to dost peněz za celý den? Nebude na vinici moc horko? Nedá se z toho vyzískat ještě něco navíc?

„Ale pokud nechceš, najmu si jiné, čeká jich tu ještě dost.“

„Dobrá. Ale bude horko, požaduji dostatek vody a v poledne slušný oběd.“

„To je na mé vinici samozřejmost,“ odpověděl Pán vinice, nasměroval Asafa ke správci a šel zase dál.

Chanan přišel na tržiště, koupil si hrst fíků a sedl si do stínu za posledním zeleninovým stánkem. Když ho někdo bude potřebovat, tak si ho najde, nebude se přece vnučovat.

Také Noam přišel na vinici k poledni. Dopoledne doma opravoval rozbitý plot a teď koukal, jestli by se tady nenašla ještě nějaká práce. Uviděl muže najímajícího dělníky na vinici, rychle s ním dohodl denár na zbytek dne a šel. Nebyl zvyklý moc mluvit.

Chanan začal pomalu podřimovat, v tom ho však polekaly blížící se kroky. Přicházel k němu muž, zdálo se, že mu chce dokonce nabídnout práci. Na to Chanan ještě nebyl mentálně připravený:

„Děkuji za nabídku,“ rychle odpověděl a přemýšlel, jak nenápadně vycouvat. „Ale je čas oběda, Pak přijdu a dohodneme se.“

„Dobře, počkám,“ řekl s klidem Pán vinice a šel zase jinam.

Proč přišel Eleazar hledat do tržnice práci až ve tři hodiny odpoledne, to se mu zjistit nepodařilo. Jisté ale je, že i on s Pánem vinice sjednal denár a odešel na vinici.

Chanan už byl trochu znuděný a tak se nenápadně vydal k bráně. Jako by jen na někoho čekal, stoupl si poblíž správce a opatrně pozoroval, jak s ním dělníci sepisují smlouvy a odcházejí na vinici. Tu si všiml zajímavé věci. Všichni se správcem sjednali stejnou mzdu – jeden denár – ať přišli, kdy přišli. To bylo zajímavé. Ale hlavně se neunáhlit.

Achim dorazil do tržnice až v pět hodin odpoledne. Doufal, že takhle odpoledne trhovci už sníží ceny a on bude moci koupit něco pro děti a pro ženu. Děti měl pět. Vlastně už šest, to poslední se narodilo včera. Žena je po porodu nějaká slabá, tak se musel starat doma. Jenže takhle nejsou peníze a není za co koupit dost jídla. Ještě, že odpoledne přišla vypomoci sousedka, tak si tu

může chvilku odpočinout, a když bude mít štěstí, tak i něco donese. Asi to nebude prvotřídní kvalita, ale někdy je kvantita důležitější.

„Dobré odpoledne, Achime. Co žena? Už je jí lépe? A jak děti přijali malého bratříčka?“

Achim se podíval trochu překvapeně na muže, který na něho promluvil. Chtěl ho odbýt, ale muž ani nečekal na odpověď:

„Mám tady kousek na kopci vinici, pracujeme tam už od rána, ale bojím se, že to nestihneme. Nechtěl bys nám zajít ještě na hodinku pomoci? Za dobrou práci dobře zaplatím.“

Achim se překvapením nezmohl na slovo, vstal a šel s mužem.

„Tak, Chanane, jak to vidíš, půjdeš také na mou vinici?“

Chanan se polekal. Jak to, že Pána vinice zase přehlédl? Ale když i ten poslední, co tu byl před chvílí, dostane... Rozhodl se. Nechá se najmout, to už té práce moc nebude. A denár bude v kapse. Usmál se, jak na to vyzrál.

„Ale nejdřív bych si zašel na jedno tady do hostince, abych byl na tu práci čerstvější.“

„Jak myslíš,“ odpověděl Pán vinice.

No, nakonec to nebylo jedno, ale tři. Když se však Chanan vrátil k bráně, správce ani Pána vinice zde už nenašel.

Vydal se tedy směrem, kterým před tím odcházeli ostatní dělníci. Všude kolem byly vinice, ale již sklizené. Jen v dálce, nahoře na kopci, viděl nějaký pohyb, tak se rozběhl tam.

„Tak končíme,“ zavolal Pán vinice, na dělníky. „Pro dnešek máme hotovo, díky vám všem jsme to stihli. U brány si vyzvedněte svou mzdu.“ Pak se obrátil na svého správce: „Eleonore, máš to připraveno, jak jsme se domluvili? A začni od posledního k prvnímu.“

„Jasně, že mám,“ odvětil Eleonor. Sice mu to připadalo trochu divné, to pořadí, ale už byl zvyklý, že jeho Pán má občas takové nápady. Ale platí dobře, tak není potřeba nad tím mudrovat.

Dělníci se tlačili kolem stolu, každý chtěl dostat peníze co nejdřív, aby už byl doma. „Takhle ne, pánové!“ bránil svůj úřad Eleonor. „Stoupněte si kousek dál, já budu vyvolávat jména. Peněz je dost, dostanete, co je spravedlivé.“

Dělníci pomalu a neochotně couvli a správce začal vyvolávat.

„Achim.“

Nic.

„Tak je tu Achim?“ Ze skupiny pomalu vystoupil muž a nejistě se díval na správce. „Já? Vždyť já přišel až poslední.“

„Ale já tě tu mám jako prvního, tak nezdržuj. Tady máš denár, tuhle to podepiš a můžeš jít.“

„Denár? Jak to denár?“ divil se Achim.

„Zdá se ti to málo?“

„Ne, samozřejmě, že ne. Vždyť já pracoval jen hodinu, já si tolik nezasloužím.“

„A jakou mzdu sis sjednal?“

„No, denár,“ odpověděl nejistě Achim. „Ale já myslím, že si Pán vinice jen dělá legraci.“

„Tak vidíš, ber a běž. Pokud si chceš stěžovat, Pán sedí tamhle pod palmou,“ ukázal Eleonor palcem za sebe a hledal v papírech další jméno.

Achim vzal peníze, ukláněje se obešel stůl a běžel k Hospodáři, aby mu poděkoval.

„Eleazar!“

„Tady,“ ozval se Eleazar a přistoupil ke stolu. „Víte, já bych přišel dříve, ale tak nějak...“ Když však viděl, že správce jeho důvody nezajímají, rychle vzal denár a šel.

„Noam!“

„Dík.“ Noam se podepsal, strčil peníze do kapsy a odešel. Nač slova, když je vše v pořádku.

„Asaf!“ vyvolal správce další jméno.

Asaf shrábl peníze, ale mračil se: „Jak to, jen denár. Já pracoval devět hodin, a dostanu stejně, jako ti přede mnou?“

„A kolik máš ve smlouvě?“

„No, denár.“

„Tak si vem, co ti patří, a jdi.“

„To je tedy divná spravedlnost. Budu si na vás stěžovat!“

„No docela by mě zajímalo, kde si budeš stě-

žovat,“ pomyslel si Eleonor, ale nahlas nic neřekl.

Asaf bouchl pěsti do stolu, sebral peníze a našťavaně odcházel.

Jako poslední tu zbyl Eldad. Když viděl, že má dostat také jeden denár, dal si bojovně ruce v bok a vyjel na správce: „Já nejsem žádný hlupák, jako ti přede mnou. Já se ošidit nenechám.“

„Nikdo tě nešidí, dostaneš peníze podle smlouvy,“ klidně odpověděl Eleonor.

„Podívejte. Buď mi vyplatíte, co si zasloužím, nebo...“

„Nebo?“

„Zavolejte mi Pána vinice!“

„Prosím, tamhle je.“ Eleonor se otočil za sebe.

„Vlastně jde.“

Pán vinice slyšel křik, tak se šel podívat, co se děje.

„Ty to tady šéfuješ?“ obořil se na něj Eldad.

„Ano. Přeješ si?“

„Přeji si spravedlivé peníze!“

„Správce ti dal méně, než jsme se domluvili?“

„Ne, dal mi podle smlouvy. Ale ne to, co mi patří.“

„A kolik tedy myslíš, že ti patří?“

Eldada otázka zaskočila. O tom vlastně nepřemýšlel.

„No, když uvážím, jak dlouho jsem pracoval, že jsem nesl tíhu dne a vedro, a třeba ten, co dostal mzdu první, ten tu nebyl snad ani hodinu a dostal denár, tak si myslím, že mohu požadovat, tedy že mám právo...“

„Příteli, nekřivdím ti! Vezmi si, co ti patří. Já chci i tomu poslednímu dát jako tobě. Nemohu si s tím, co je moje, dělat, co chci? Nebo snad závidíš, že jsem dobrý?“

Ale Eldad ho už neposlouchal, jeho hněv byl příliš velký. Hodil peníze na zem a rychlým krokem odcházel pryč.

A co Chanan? Stál před branou vinice celý zpočený, jak běžel do toho kopce. Pán vinice se na něj smutně podíval, ale už se nedalo nic dělat.

PROSBA O POMOC NA NOCI KOSTELŮ 2024

Rádi bychom Vás pozvali k účasti na Noci kostelů v Komunitním centru Matky Terezy nebo v kostele sv. Františka z Assisi. Budeme vděční za jakoukoliv pomoc!

V kostele sv. Františka z Assisi potřebujeme obohatit organizační tým o 2 osoby. Jestliže se rozhodnete pomoci, dejte vědět Terce Zavadilové.

Kontakt pro kostel sv. Františka:

Tereza Zavadilová

pavelcovatereza@gmail.com, 731210 051

V Komunitním centru Matky Terezy s radostí přivítáme tuto pomoc:

- služba na recepci u vstupů do kostela nebo v uvítacím stánku před kostelem (16 - 23 hod; lze i jen na část z celkové doby)
- služba na recepci u výstupu na věž (16 - 23 hod; lze i jen na část z celkové doby)
- pomoc dětem na kreativní dílně, která bude již předem připravená (tedy není potřeba nic vymýšlet) (16 - 20 hod; lze i jen na část z celkové doby)
- přivítání návštěvníků, duchovní rozhovor nebo přimluvná modlitba v kapli (16 - 23 hod; lze i jen na část z celkové doby)

- průvodce na výstup na věž (16 - 23 hod; lze i jen na část z celkové doby) – je potřeba mít dobrou fyzickou (výstup je po žebřících a probíhá ve 20minutových intervalech)
- silné muže na pomoc s přípravou sálu pro jednotlivé programy (16 - 23 hod; lze i jen na část z celkové doby)
- pomoc u doplňování občerstvení pro pomocníky a účinkující v kuchyňce (16 -23 hod; lze i jen na část z celkové doby)
- úklid po konání akce (uskuteční se po 23:15 hod)
- jakoukoliv další akci, činnost nebo invenci, kterou byste rádi v tuto Noc uskutečnili (program již máme připravený, ale vždycky je prostor pro skvělé nápady).

Jestliže se rozhodnete pomoci, dejte nám vědět!

Kontakty pro KCMT:

Hana Peroutková:

hanka.peroutkova@centrum.cz, 774 942 450

Lucka Valová

lucfruh@seznam.cz, 608 973 205

I pokud se nemůžete Noci kostelů osobně zúčastnit, prosíme o podporu vašimi modlitbami!

Děkujeme moc!!!

Hanka Peroutková

NOC KOSTELŮ 7. 6. V KCMT

- 16.00–20.00 **Kostel na tvoření nejen pro děti**
- 16.00–20.00 **Tower Challenge** – výstup po žebřících na věž se zvony s průvodcem
- 16.00–16.30 **Komentovaná prohlídka Komunitního centra Matky Terezy**
Možnost poznat zblízka místo, které každý den mijíte. Prohlídka trvá cca 20 min
- 16.30–17.15 **Vystoupení taneční školy Baby Dance Praha**
Vystoupení školy klasického a moderního tance Baby Dance Praha 11
- 17.20–17.40 **Enrappa (pohybově spirituální cvičení) – 1. Blok:**
Ramena v kontextu tahu. Ukázková lekce pohybově spirituální cvičení Enrappa pod vedením lektora J. Kubeše na téma Ramena v kontextu tahu
- 17.20–17.50 **Hudební škola Malý muzikant pro děti 1,5–4 roky**
Radostný hudební program pro děti
- 18.00–18.20 **Enrappa (pohybově spirituální cvičení) – 2. Blok:**
Noha a kyčel v kontextu opory. Ukázková lekce pohybově spirituální cvičení Enrappa pod vedením lektora J. Kubeše na téma Noha a kyčel v kontextu opory
- 18.00–18.30 **Hudební škola Malý muzikant pro děti 4–8 let**
- 18.30–19.00 **Komentovaná prohlídka Komunitního centra Matky Terezy**
- 18.35–18.55 **Enrappa (pohybově spirituální cvičení) – 3. Blok:**
Délka páteře v kontextu otevření. Ukázková lekce pohybově spirituální cvičení Enrappa pod vedením lektora J. Kubeše na téma Délka páteře v kontextu otevření
- 19.00–19.55 **Leon – Příběh chlapce – divadlo Máj Praha**
Činoherní divadelní představení o vztahu dítěte k rodiči a naopak. Představení je vhodné pro dospělé a mladší diváky od cca 12 let.
- 20.00–20.30 **Komentovaná prohlídka Komunitního centra Matky Terezy**
- 20.45–22.15 **Koncert skupiny EPYDEMYE**
Jihočeská folková a folkrocková skupina Epydemye si posluchače napříč generacemi získává svou pozitivní a živelnou koncertní energií a písněmi s českými texty a precizně sezpívanými vokály
- 22.20–22.50 **Komentovaná prohlídka Komunitního centra Matky Terezy**
- 23.00–23.15 **Požehnání Jižnímu městu**

Celovečerní akce: **Venkovní kvízová hra na téma SRDCE** – Tématem letošního ročníku Noci kostelů je SRDCE, proto i naše venkovní hra bude na toto téma.

Knižní obchůdek s křesťanskou literaturou.

Café Terezie

Během návštěvy Komunitního centra se můžete občerstvit v naší kavárně

Možnost ztišení a zapálení svíčky před oltářem

Bohu můžeš říct cokoliv – říci, co Tě trápí; poděkovat, zač máš radost...

NOC KOSTELŮ 7. 6. U SV. FRANTIŠKA

18.00–18.45 **Mše svatá**

19.00–19.30 **Koncert souboru Čakomo**

Repertoár tvoří stará a současná duchovní hudba, mají rádi spirituály a nebojí se ani nápaditých současných světských skladeb. Většinou je uslyšíte zpívat a capella, ale pro zvukovou pestrost zařazují i skladby s doprovodem

19.00–22.00 **Dopis do nebe**

Napiš Bohu své díky, prosbu za sebe či někoho blízkého. Nebo vykřič na papír svá PROČ?

20.00–21.30 **Hudební chvály provázené modlitbou**

Zazpívejte Bohu s námi (zpěvníčky na místě) nebo si přijďte jen tak poslechnout mládežnickou kapelu.

20.00–22.00 **Přímluvná modlitba**

Prožíváte nelehkou dobu? Neumíte se modlit a rádi byste své těžkosti nějak „odevzdali“? Budeme se modlit za vás a za vše, co si nesete. Svou prosbu můžete u nás v kostele také napsat na papírek nebo jen zapálit svíčku.

Celovečerní akce:

Otevřený kostel

Prohlídky kostela, výstup na věž, možnost tiché modlitby, přímluvné modlitby nebo duchovního rozhovoru, hudební program a malé občerstvení

Možnost ztišení a zapálení svíčky před oltářem

Bohu můžeš říct cokoliv – říci, co Tě trápí; poděkovat, zač máš radost...

Elektronická verze obou programů:

Program
Noci kostelů
v KCMT

Program
Noci kostelů
u sv. Františka

Koncert kapely Epydemye ve 20.45 v KCMT

Srdečně zveme na koncert kapely Epydemye v rámci Noci kostelů 2024 v KCMT.

Jihočeská folková a folkrocková skupina Epydemye si posluchače napříč generacemi získává svou pozitivní a živelnou koncertní energií a písničkami, které otevírají zajímavá témata.

Epydemye je považována za jednu z nejosobitějších kapel na současné folkové/písničkářské scéně. V jeden okamžik vás přinutí sednout si a poslouchat texty, aby vás vzápětí zvedla ze židle.

Za desku Kotlina kapela získala žánrovou cenu Anděl 2015. Jejich tvorba pojímá témata od československé historie, životních hodnot po dnešní společnost, vztahy a každodenní život.

Dětské okénko Maminka Maria

Milé děti,

květen je měsíc plný kyticek, určitě jste si toho také všimly. Je moc hezké, že právě v tomto měsíci mají maminky svátek. Všechny maminky, představte si to! I my velcí jsme byli před lety malí a potřebovali maminčinu náruč. Maminka je prostě pro každého z nás moc důležitá. Byla také důležitá pro malého Ježíška i později pro dospělého Ježíše. Pro Něj jsme důležití ovšem i my všichni, malí i velcí. A tak nám všem dal svou maminku,

Marii, aby byla oporou všem maminkám a nebeskou maminkou nám všem. Kdy má tedy maminka Maria svátek? Po celý měsíc květen! Každý den jí můžeme říct: „Děkuji.“ A své mamince přece také! Taková pusa a objetí řeknou víc než slova. Mamince můžete venku natrhat tu nejkrásnější kyticčku a nebeské mamince Marii zkuste domalovat srdce tvořené kvítky.

Radostné maminky a voňavý květen přejí

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,

v květnu na nás čeká den významný pro celou církev. Není to jen připomínka něčeho, co se stalo kdysi dávno, nýbrž událost, která může silně

ovlivnit naši současnost. Tak co to budeme vlastně slavit? A to je právě váš dnešní úkol. Napoví vám malé luštění.

Příště se těší **Blanka**

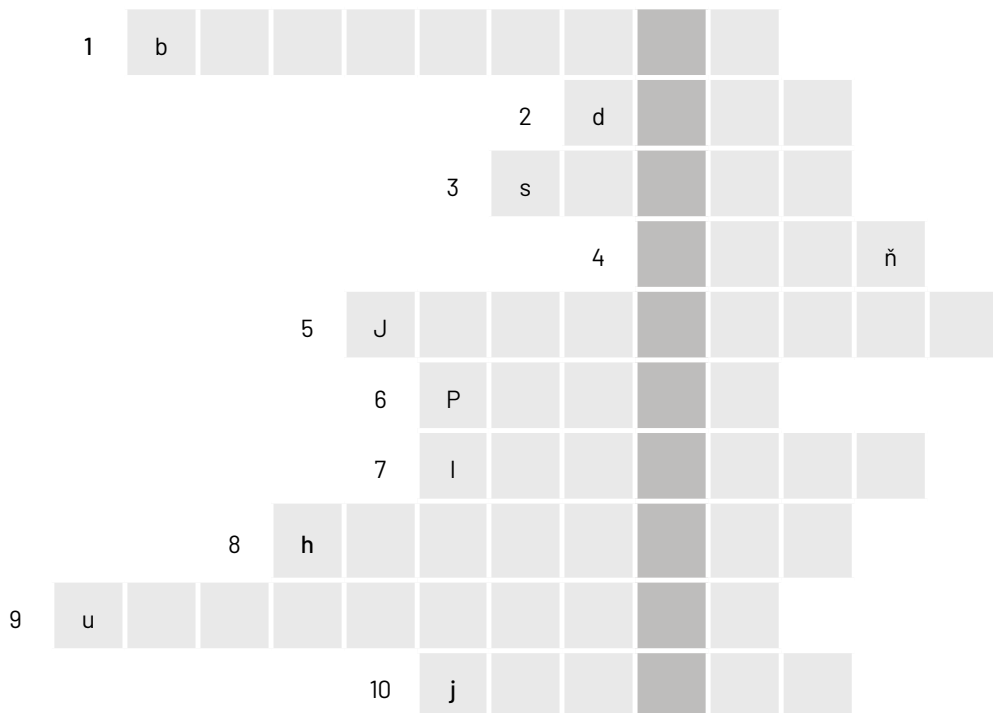
LEGENDA

1. Svátost křesťanské dospělosti
2. O tomto svátku dostáváme sedm... Čeho?
3. I krátce po Ježíšově zmrtvýchvstání se apoštolové zamykali. Proč? Co měli?
4. Možnost, jak se znázorňuje příchod Ducha svatého
5. Jméno města, kde zůstali apoštolové po Ježíšově ukřižování.

6. Jméno apoštola, který Církev napřed pronásledoval.
7. Jméno svátku, který slavíme 50 dní po Zmrtvýchvstání.
8. Další možnost znázornění Ducha svatého
9. Co apoštolům hrozilo po Ježíšově odsouzení?
10. Jeden z darů Ducha svatého – dar...

TAJENKA

„ — — — — — — — — — — CELÉ CÍRKVE. ”

Trampoty s osamělým umělcem panem Janem

Farní charita Praha 4 - Chodov

Shodou okolností jsem to byla zrovna já, kdo přijal hovor, ve kterém pan Jan žádal o přijetí do péče. Barvitě mi vyličil situaci, do níž se dostal. Žije odjakživa sám. Nikdy se neoženil a nemá děti. Celý život žil jen svým uměním, které ho těšilo, naplňovalo a živilo současně...

Teď se jeho zdravotní stav zhoršil. Bez pomoci druhé osoby nemůže opustit domov a nemá nikoho, na koho by se mohl obrátit o pomoc. Potřeboval by nakoupit, pomoc se zajištěním teplého jídla a drobným úklidem. Věc spěchá. Nejlépe, abychom přišli hned ten den. Když jsem pánovi vysvětlila, že máme plno a mohu jeho požadavek nanejvýš zapsat do pořadníku, rozčílil se. Nabízela jsem kontakty na jiné organizace, které odmítl. Nakonec prohlásil, že tedy počká.

Neuplynul ani týden, pan Jan telefonoval znovu. Tentokrát telefon zvedla moje asistentka Anička. Dozvěděla se, že jsem panu Janovi slíbila služby, ale nikdo se neozval. Pán několikrát zdůraznil, že mluvil s paní ředitelkou a někdo z toho bude mít potíže, protože ho nikdo nekontaktoval. Nemohl vědět, že sedíme v jedné kanceláři asi dva metry od sebe a veškeré informace sdílíme.

Anička ho ujistila, že o jeho požadavku víme, a jakmile na něj dojde řada, budeme ho kontaktovat. K tomu došlo hned v následujícím týdnu. Uvolnilo se místo a my jsme panu Janovi mohli nabídnout služby. Sociální pracovnice ho navštívila, aby s ním prošla příjmovou dokumentací. Na všem se domluvili, naplánovali spolu harmonogram i obsah návštěv a služba mohla začít.

Na první návštěvu k panu Janovi šla pečovatelka Miluška. Je to mladá pohledná dívka, pan Jan byl nadšen. Telefonoval do kanceláře a rozplýval se, jak byl spokojený se sociální pracovnící, tak i s prací pečovatelky. O týden později na návštěvu přišla naše nejstarší pečovatelka Jarka. I po této

návštěvě nám klient telefonoval. Tentokrát ovšem spokojený nebyl. Jarka mu sice nakoupila vše, co potřeboval, uvařila mu moc dobrý oběd a samozřejmě i uklidila, nicméně tato návštěva prý ale neuspokojila jeho uměleckou duši.

Byl by raději, kdyby ho trvale navštěvovala pouze Miluška nebo osobně paní vedoucí. Marně jsme mu vysvětlovali, že máme směnný provoz. Zaměstnanci se střídají na ranních i odpoledních směnách a víkendech. Není možné, aby někoho navštěvoval pouze jeden pracovník, protože by mohl pracovat pouze v jedné konkrétní směně.

Klient ovšem žádný důvod slyšet nechtěl a jen opakoval, že nikoho jiného nechce, raději se bez našich služeb obejde. Vyměnil si na toto téma ještě několik e-mailů se sociální pracovnící a nakonec napsal, že naše služby nadále nebude potřebovat. Klient je schopný využívat internet, a tak si bez potíží může objednat nákup i dovoz teplého jídla. Neměli jsme o něj tedy starost, a jeho žádosti jsme vyhověli.

O dva týdny později nám přišel od pana Jana e-mail. Rozmyslel si to a přeci jen by rád obnovil naše služby, pokud je to možné. Ujišťoval nás, že bude spokojen se střídáním pracovníků. Byl by moc rád, kdybychom ho znovu zařadili do služeb. Místečko se pro něj našlo, v dalším týdnu jsme tedy návštěvy obnovili. Ke klientovi šla na službu opět jedna z našich mladších pečovatelek.

Vše proběhlo dle plánu. Následující týden ovšem návštěva vyšla na jednoho z našich pečovatelů. Ten po návratu ze služby o žádných potížích nemluvil. Odpoledne ovšem telefonoval pan Jan. To jsme si prý nedomluvili. On požaduje pečovatelku, ženu. Lépe mladou samozřejmě, ale pokud to nepůjde jinak, tak vezme za vděk i starší dámou. Chlapy ovšem v žádném případě nechce!

Divili jsme se, proč odmítá návštěvu muže. Má nasmlouvaný nákup a pánové toho donesou o dost víc než ženy. Naši pečovatelé umí i vařit a samozřejmě také uklízet. Z našeho pohledu proto neexistoval důvod, proč by ke klientovi na návštěvu nemohl chodit muž.

Pan Jan nám to vysvětlil rychle: „Kdybych chtěl nákup, jídlo nebo úklid, umím si to snadno obstarat on-line. Na to snad ještě stačím. Sice jsem se neoženil, ale nikdy jsem neměl o ženy nouzi. Teď jsem ale zůstal sám a dámská společnost mi chybí. Jasně, ti vaši mládenci umí nakoupit, uvařit, dokonce i vyžehlit, ale dámskou společnost? Tak tu mi fakt nenahradí.“ Důvody

k objednání našich služeb mohou být různé, třeba i jen touha po prosté lidské blízkosti.

Děkujeme za dary vybrané v postní sbírce. V kasičkách a na účtu se sešlo krásných 24.831 Kč, jedna rybí šupina a starý padesátihalář. Děkujeme i všem, kteří se podíleli na vzniku postních zastavení. Byl to krásný čas spolupráce, sdílení a společného radostného tvoření.

Přeji nám všem slunečný květen.

Eva Černá

Znáte „cestu světla“?

Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, inspirovaná tradiční pobožností křížové cesty (Via Crucis). Spočívá v rozjímání 14 zastavení o slavných velikonočních událostech. Cesta světla začíná velikonočním ránem, kdy ženy nacházejí prázdný hrob, tedy Kristovým zmrtyvýchvstáním, a pokračuje setkáváním zmrtyvýchvstalého Krista s jeho učedníky, Jeho nanebevstoupením až k seslání Ducha Svatého.

Myšlenka na vytvoření cesty světla byla inspirována starodávným nápisem na zdi v katakombách San Callisto (svatého Kalista) v Římě. Tento nápis je částí prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům: *„Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce.“* (1 Kor 15,3–8). V 90. letech 20. století salesiánský kněz Sabino Palumbieri z Říma, zakladatel hnutí Svědci Vzkříšeného (Testimoni del Risorto), pomohl k rozvinutí myšlenky zkombino-

váním události ze zmíněného nápisu s ostatními událostmi po Ježíšově vzkříšení. Tak se v létě roku 1988 v tomto hnutí zrodila cesta světla. V roce 1989 byla tato pobožnost představena Donu Viganovi, sedmému nástupci Dona Boska, který jmenoval teologickou komisi, aby studovala kritéria a předpisy. Následně byly vytvořeny některé její texty pro farní společenství, pro mládež a zasvěcené osoby, rovněž existuje text pro děti či pro trpící. V dubnu roku 1990 byla oficiálně slavena první cesta světla Donem Viganem v Římě v katakombách San Callisto pro generální kapitolu salesiánů. Následovalo oznámení Janu Pavlu II. a pomalé zapojování biskupů. V září roku 1992 a v následujících letech byla cesta světla slavena v bazilice Svatého hrobu, pod horou Kalvárii v kapli svaté Eleny a během poutě hnutí do Svaté země na poděkování vzkříšenému Pánu za tento klenot daný Svědkům Vzkříšeného pro celou církev.

Jednotlivá zastavení bývají realizována jako malé jednoduché kapličky nebo jsou např. zpracovány obrazy jednotlivých zastavení, které jsou po Kristově vzkříšení po velikonoční dobu umísťeny přes obrazy zastavení křížové cesty.

Setkání

- Pravidelná **setkání Život z víry** pokračují zajímavým tématem Ježíš v Písmu svatém. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.
- Setkávání **Spolu s Bibli v ruce** se konají v úterý (kromě 28. 5.) od 19 hod. na faře – čteme Písmo, diskutujeme o něm, společně odkrýváme význam biblických textů a noříme se do modlitby. Zve Pavla Edita Herciková.
- Na **Základy hebrejského jazyka a myšlení** s Pavlou Editou Hercikovou zveme každé úterý (kromě 28. 5.) od 20.15 na faru.
- Setkání **společenství Hnutí fokoláre** – 6. 5. 2024 od 19.15 v KCMT. Slovo života na květen: „Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska.“ (1 Jan 4,8) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731625949
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté možnost přátelského posezení ve foyer. Srdečně zveme ty, kteří mají dopoledne volno, nebo jsou sami, přijďte potkat nové lidi a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná *ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V květnu se sejdem 15., 22. a 29. 5.* Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301

Knižní obchůdek

Radost z Boha, sestra Mary David, nakl. Doron

Nauka sestry Mary David je hluboká, prožitá, a zároveň velice „při zemi“. Je z ní cítit nejen nezlomná chuť žít a naplnit svůj život dobrem, ale i vřelé lidské srdce, porozumění pro lidskou slabost a nestálost. Zjevně se v mnohém inspirovala svatou Terezií z Lisieux a také svatým králem Davidem, po němž přijala své řeholní jméno. Až na výjimky v knize najdeme její úvahy nad otázkami, které si nekladou zdaleka jen mniši a mnišky: Jak žít v osobním vztahu s Bo-

hem, kterého nevidíme? Co si počít se svými emocemi? Kde čerpat radost a naději uprostřed zkoušek a nesnází? Jak zvládat život s lidmi, kteří nám nesedí? Jak dělat velká životní rozhodnutí? Co je smyslem utrpení, jak se dá „zužitkovat“, když ho nelze odstranit? Jak vůbec souvisí svoboda a vydanost, svoboda a láska schopná úplného sebedarování? Není divu, že svěží duchovní nauka sestry Mary David oslovuje stále větší množství lidí.

Sestra Mary David (1957–2017) žila jako mniška v benediktinském opatství svaté Cecilie v Anglii. V roce 1985 ukončila slibnou pedagogickou kariéru a k údivu rodiny i přátel vstoupila do kláštera. Po dvě desetiletí až do své předčasné smrti doprovázela novicky, a to s velkým zápallem, moudrostí a vtípem.

DOBŘÝ ŽIVOT, patnáct pravidel pro dobrý život, papež František – Albatros

Nechat se prostoupit láskou – to je dobrý život. To je to největší a nejkrásnější, co si můžeme navzájem dát. Rozpoznání a přijetí milosti nám ale mohou někdy ztěžovat existenční obtíže, pesimismus či cynismus. Jak ale papež František ujišťuje, život se stává krásným právě tehdy, když svá srdce otevřeme lásce a milosrdenství. Nikdy není pozdě, vždy lze začít znovu. Inspirujte se patnácti pravidly pro dobrý život podle papeže Františka a plně vychutnejte zázrak, jímž lidský život je.

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za formaci řeholnic, řeholníků a seminaristů

Modleme se, aby řeholnice, řeholníci a seminaristé dozrávali na své cestě povolání díky lidské, pastorační, duchovní a komunitní formaci, a stávali se tak věrohodnými svědky evangelia.

Národní úmysl: Za mistrovství světa v hokeji v Praze a Ostravě

Modleme se, aby sportovci i diváci mistrovství světa v hokeji dostali novou inspiraci v úsilí o férový přístup k životu a o harmonii duše a těla.

fchodoviny, zpravodaj ŘK farnosti Praha-Chodov

Café Terezie Otevírací doba

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory), **Foto:** Anna Procházková a spol.,

Grafika: Jakub Šilhavý / **Za obsah odpovídá:** P. Michael Špilar / Náklady na výtisk 16 Kč /

Archiv: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

- úterý 15.30–20.00
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.00–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Ve státní svátky 1. a 8. 5. je zavřeno.

Pravidelné bohoslužby

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	-	-
Úterý	18.00	-
Středa	-	18.00
Čtvrtek	-	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	-
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Jedna nedělení bohoslužba je přenášena online na farním kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Bohoslužby v DS Donovalská a K Miličovu jsou přístupné pouze pro klienty.

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(jiný termín pouze po dohodě)

Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

Kontakty

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Dominik Frič (farní vikář)	776 614 411	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT	242 485 826	-
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	-
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	-	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinace dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	-	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

KVĚTEN

v naší farnosti

Datum	Čas	Akce
2. 5.	19.30	Haendlův Mladý Mesiáš Rocková adaptace nestárnoucího díla. Pražští pěvci a sólisté. Orchestr Mladého Mesiáše. Dirigent Pavel Pernica
5. 5.	15.00 –18.00	Odpolední tančírna Hraje skupina Hvězdný prach
9. 5.	19.00	ZMT: (Ne)soulad mateřství a práce? Pozvání tentokrát přijaly dvě inspirativní maminky. Tou první je naše farnice Monika Musilová, která s manželem vychovává sedm dětí a rodině se věnuje od začátku na plný úvazek. Druhou je úspěšná jaderná fyzička Veronika Olšovcová, která svou kariéru budovala se třemi malými dětmi. Jak se liší běžný den „stoprocentní matky“ a té, která musí dělat kompromisy a hledat různou výpomoc? V čem spatřují tyto ženy výhody a nevýhody na své cestě rodičovstvím? A měnily by v něčem?
11. 5.	8.30 –12.00	DOBRODEN Díky za vaši pomoc s úklidem obou kostelů
19. 5.	15.00	Poutní zastavení U kapličky sv. Jana Nepomuckého na Hájích. Ulice Starobylá
26. 5.		JIHOMĚSTSKÉ POSVÍCENÍ
	10.00	Mše svatá Následuje společné agapé (oběd) z toho, co si připravíme a doneseme
	12.30	Soutěže pro děti
	14.00	Pohádka BAJAJA v podání divadla KUBKO
30. 5.	19.00	ZMT Nad uměním života - Násilí v blízkých vztazích a jak s ním pracovat? Je možné, že jste se někdy ve svém vzdálenějším nebo bližším okolí setkali s násilným člověkem. Co s tím? Jak sebe mohu opečovat? Jak opečovat blízkého, který se mi s tím svěřil? Jaké jsou možnosti pomoci pro tyto osoby? S terapeutem Mgr. Michalem Sirkou, DiS. – má zkušenost ze své praxe v NOMIA, z. ú.
7. 6.		NOC KOSTELŮ Nenechte si ujít letošní NOC KOSTELŮ – zlatým hřebem programu v KCMT bude koncert folkrockové skupiny EPYDEMYE a u sv. Františka na Chodově koncert hudebního uskupení ČAKOMO.

Pravidelný program:

- **Café Terezie** – lahodná káva i zákusky, možnost posezení. Út–st 15.30–20.00, ne 10–13. 00.
- **Cvičení nejen pro seniory** – každý pátek od 9.15 a 10. 30. Sraz u věže kostela
- **Cvičení Enrappa** – kurz „Chodidlo a kyčel v kontextu Boží opory“ začíná 15.5